

**BERNARD
MINIER**

ZÁHADNÁ
POHLED DO DUŠE BERNARDA MINIERA
TERITORIA

xyz

Záhadná teritoria

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Bernard Minier

Záhadná teritoria – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

xyz

ZÁHADNÁ

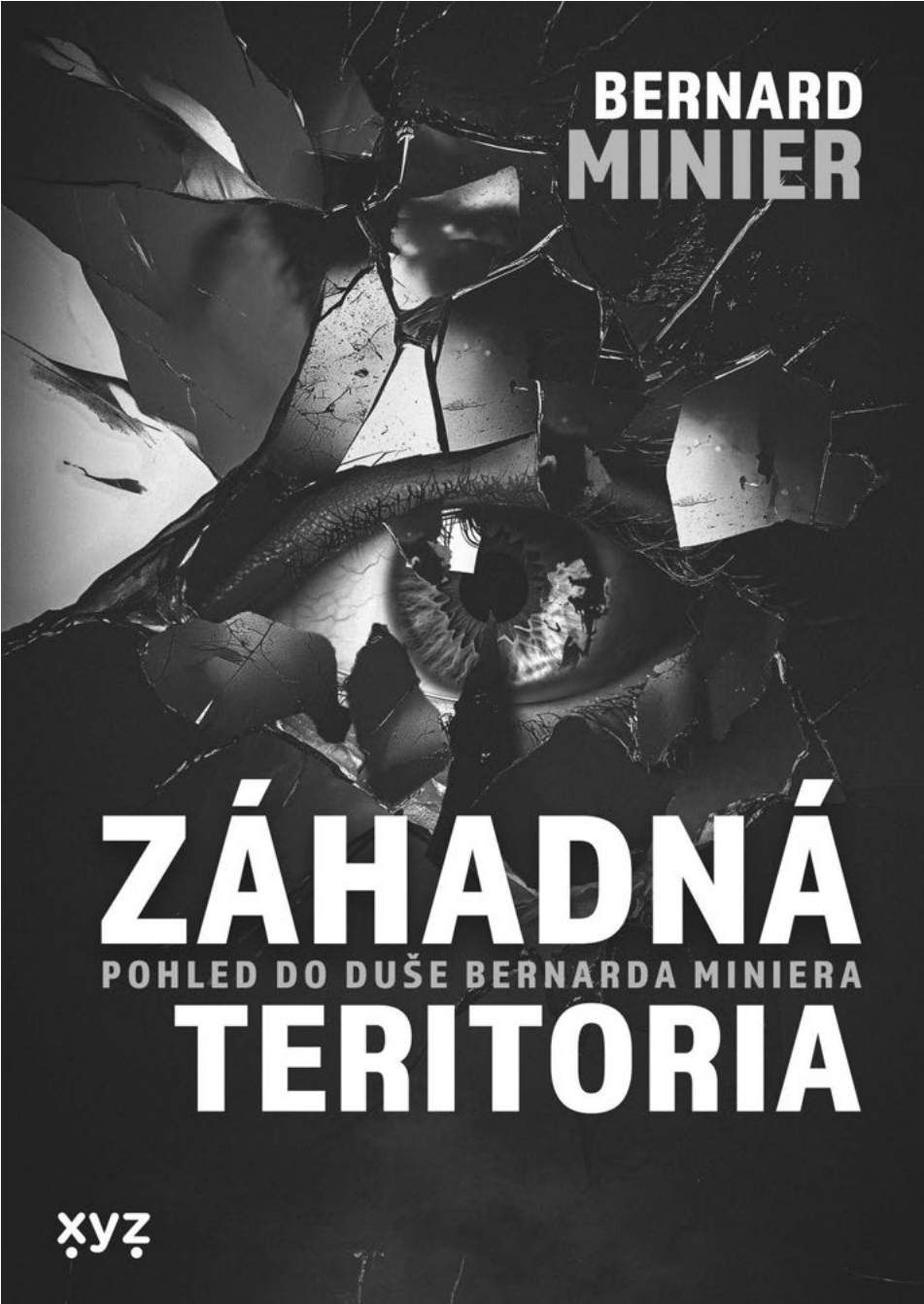
POHLED DO DUŠE BERNARDA MINIERA

TERITORIA

xyz

Copyright © Le Robert 2023. All rights reserved
Translation © Blanka Carrière, 2025
© Nakladatelství XYZ, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7683-772-0
ISBN e-knihy 978-80-7683-775-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-777-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-778-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

**BERNARD
MINIER**

ZÁHADNÁ
POHLED DO DUŠE BERNARDA MINIERA
TERITORIA

xyz

Pozor: Některé části tohoto díla obsahují spoilery. Tyto spoilery *jsou označeny znaménkem ****.

PŘEDMLUVA

Strach nad
(malým) městem

Je mi osm. Letní noc je plná zvuků, zářících hvězd, stínů, vůní, dětských štěstíček a malých radostí. A také dětských strachů. Za domem mého kamaráda vede cesta lemovaná tmavou řadou stromů s padlým kmenem na konci a za ním... temná louka. Vyprávím holkám (kluky to zas tolik nebere), že na louce za kmenem žije příšera a vstoupit tam je opravdu nebezpečné. Je pozdě, jsou prázdniny, rodiče (kteří nám výjimečně dovolili zůstat vzhůru) nejsou daleko a holky mi určitě nevěří, moji kumpáni však zůstávají věrně po mém boku, když se rozhodujeme vyrazit do neprobádaných polí. Holky za námi cupitají v těsném závěsu, popoháněné příjemně vzrušujícími bodlinkami strachu – neboť existuje snad úchvatnější emoce než ono sladké mravenčení a vědomí toho, že to všechno není tak úplně „doopravdy“? A světe, div se, i mně se trochu třesou kolena, když vedu tuhle malou tlupu kupředu, ačkoliv vím, že na louce žádná příšera nežije. Jenže? Kdo ví? Co když se pletu, co když má mozek skutečně moc příšery plodit a oživovat? Jako by má bujná fantazie působila na ostatní stejně jako na mě. Do půlnoci už přece jen není daleko a na louce je opravdu hodně, hodně velká tma.

Je mi devět. Na školním hřišti jsem pro své malé kamarády vymyslel hru: „Plížič“ (tuhle příhodu jsem úplně vypustil z hlavy a připomněl mi ji až jeden kamarád z dětství na pohřbu mého otce). Pravidla jsem zapomněl, ale spočívala víceméně v tom, že když se vás „plížič“ dotkne, proměníte se v něco jako zombíka a plížičem se stáváte vy sám a následně musíte (pomalu: žádné běhání) nakazit dotykem i zbylé účastníky.

Na školním hřišti jsou pak neznalí přihlížejíci do hry vtažení těmi, kdo ji hrají, a záhy všichni pobíhají všemi směry tak, aby se vyhnuli plížičům, kteří se ve skutečnosti vůbec neplíží, ale je jich čím dál tím víc a vydávají se nekontrolovaně všemi směry. Zvědavci se samozřejmě chtějí do té legrace za každou cenu také zapojit. Pak nastupují učitelé, kterým jde z toho všeobecného křiku a zmatku hlava kolem, a nakonec už nikdo ničemu nerozumí, dokud není opět nastolen pořádek...

Je mi deset. Čtu *Boba Moranea* a všechna vydání komiksů *Blek le Roc*. Čtu, ale zároveň píšu a kreslím. Ztotožňuji se totiž s postavami Belgičana Henriho Vernese (Henriho jsem mimochodem znal dřív než Julese), který zemřel ve sto letech, poté, co napsal asi dvě stě třicet románů. Stejně tak naprosto hltám blondátého lovce bobrů s kloboukem a vymýšlím pro ně nová dobrodružství (tužkou, pastelkou, později na psacím stroji), která půjčuji kamarádům, a ti je okamžitě půjčují těm svým. Ve své čtvrti jsem hvězdou. Pouze ve své čtvrti. A tak to také ještě na dlouho zůstane.

Proč vlastně na tak dlouho? Proč začít publikovat až v padesáti, když píšete od deseti a od osmi vymýšlíte příběhy a hry pro své kamarády? K tomu se vrátíme později...

Budeme ale mluvit spíš o tom *jak* než *proč*. Tak tedy, představte si restauraci...

Každá restaurace má dvě hlavní místnosti: jídelnu a kuchyň. Mé čtenářky a čtenáři, stejně jako běžní hosté restaurace, obvykle zůstávají v jídelně, kde je však nevítají vrchní a číšníci, nýbrž mé vlastní postavy, které jim nabízejí pochoutky řekněme... pěkně okořeněné (častěji spíše pěkně krvavé).

V restauracích je však čím dál víc v módě „šéfkuchařův přípravný stůl“. To je stůl tak blízko kuchyně, že máte možnost zblízka sledovat přípravu pokrmu se všemi jeho ingrediencemi, jako byste sami byli jedním z kuchaříků, kráječů, loupáčů či kořenářů. Pěkně si budoucí dobrotu naložíte do marinády, okořeníte, hodíte na pánvičku, pomalounku opékáte do křupava, vrazíte do trouby, ogrilujete, napíchnete na rožeň... a pak si ji úžasnou, kouřící, voňavou a tak akorát k nakousnutí naservírujete na připravený talíř.

No, řekněme, že od teď budete sedět u šéfkuchařova přípravného stolu – a že tím šéfkuchařem budu já.

Řekněme také, že na hotovém pokrmu si na stránkách této knihy bohužel nepochutnáte (na to se budete muset

ponořit do mých románů), provedu vás však jeho neméně složitými a vzrušujícími – jak pevně věřím – zákoutími přípravy. Nebo alespoň některými.

PRVNÍ DĚJSTVÍ

Jak to všechno
začalo